

OTRĀ PAAUDZE: PIEKODINĀJUMI

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

4. Moz. 26 – 32; Rom. 5.

ATMIŅAS PANTS:

“Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs. Un tev būs To Kungu, savu Dievu, milēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un ar visu savu spēku.” (5. Moz. 6:4,5)

Piepildot savu Vārdu, ka dumpīgā paaudze, kas baidījās ieiet Apsolitajā zemē, nekad tajā neieies, Kungs pie tās pašas zemes robežām pieveda nākamo paaudzi. Šeit Viņš lika Mozum un augstajam priesterim Ēleāzaram saskaitīt vīriešus, sākot no 20 gadu vecuma, – “visus, kas Israēlā var iet karapulkos” (4. Moz. 26:2). Pārsteidzoši, ka kopējais skaitlis – 601 730 – (51. p.) bija gandrīz tāds pats kā pirmajā skaitīšanā pirms 40 gadiem (603 550; 4. Moz. 2:32). Neskatoties uz dievišķo sodu pār šo tautu, kuras dēļ izmira pirmā paaudze (izņemot Jozuu un Kālebu), Dievs tos bija bagātīgi vairojis, un nu Israēla armijas mudžēja Moāba līdzenumos tikpat lielā skaitā kā reiz pirmā paaudze dažādu praktisku iemeslu dēļ.

Daudzi jautājumi tomēr palika: vai šī jaunā paaudze, kas piedzīvoja savu vecāku kļūdas, bija gatava mācīties no šīm kļūdām un paklausīt Kungam? Cik gatavi viņi bija simboliski turpināt nesāt senču mēteli, kas tagad nonāca viņu rokās? Kas viņiem bija jāiemācās un ko arī mēs varam no viņiem mācīties?

(Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles skolas nodarbībai 19. decembrī.)

ZEMES SADALE

Pēc katastrofas Sitimā tika uzdots saskaitīt visus vīriešu kārtas pārstāvjus, kam bija vismaz 20 gadu (4. Moz. 26:1-4). Izņemot dažus varoņus (skat. 64., 65. p.), iepriekšējā paaudze bija apmirusi un tās vietā stājusies jauna.

Kāds bija viens no tautas skaitīšanas iemesliem? Kāpēc tas bija svarīgi? 4. Moz. 26:52-56. _____

Tiklīdz jaunā maiņa Apsolīto zemi bija iekarojusi, tā bija taisnīgi jāsadala, lai nekļūtu par strīdu un sajukuma cēloni. Par laimi, Mozus vēl bija pie viņiem un varēja nokārtot šo svarīgo lietu. Kā jau tekstā pateikts, lielākās ciltis dabūja lielākas teritorijas, bet mazākām ciltīm tika mazāk zemes. Vai gan varēja būt vēl taisnīgāk?

Izlasī 4. Moz. 27:1-11. Kādi svarīgi principi šeit pausti? _____

Centrālais elements šeit ir ģimenes svētums, īpaši attiecībā uz īpašumu un mantojuma tiesībām. Doma ir skaidra – cik vien iespējams, īpašumu saglabāt ģimenes rokās. Galu galā zeme bija “mantojums” un tādēļ palika ģimenei.

Mēs šeit redzam arī to, ka īpašuma lietas nebija vienreizējs, nenozīmīgs darījums. Pateicoties tam, ka šīm sievietēm bija liela ticība un drosme tuvotes Mozum jautājumā par principiālu taisnīgumu, Kungs nākamajām paaudzēm iedibināja tā saucamo “tiesas likumu” (4. Moz. 27:11), kas lika saglabāt līdzīgā situācijā nonākušu sieviešu īpašumtiesības.

Ir ļoti viegli ļaut šīs pasaules lietām, piemēram, īpašumiem, valdīt pār mums un likt aizmirst pat vienkāršākos kristīgos principus. Kā mēs varam sevi pasargāt no tā, lai dažādu lietu iekārošana nesabojātu mūsu attiecības ar Dievu un citiem?

PĒCTECIS

Kad tik daudzi gadi bija pavadīti tuksnesī, Israēla bērni beidzot tuvojās ieešanai Apsolītajā zemē. Un tā, neskatoties uz Dieva tautas neveiksmēm, sacelšanos, kurnēšanu un ticības trūkumu, Viņš gatavojās pildīt savu doto Vārdu – vienīgi ne ar šo, bet nākamo paudzi. Jaunajiem vajadzēja iemantot zemi, kas tika apsolīta pirms daudziem gadsimtiem, kad tie vēl atradās Ābrahāma gurnos (1. Moz. 17:8).

Izlasi 4. Moz. 27:12-23 un atbildi uz šādiem jautājumiem:

1) 4. Moz. 27:12 Kungs runā par zemi, ko Viņš Israēla bērniem “ir devis” – pagātnes formā (tulk. no angļu Bībeles), lai gan viņi tajā vēl nebija iegājuši. Ko tas stāsta par Dieva apsolījumiem? _____

2) Kad Kungs Mozum kārtējo reizi teica, ka viņš sava grēka dēļ tajā neieies, kā Mozus reaģēja? Citiem vārdiem, par ko Mozus bija visvairāk norūpējies? Ko tas mums stāsta par to, kāds viņš bija? _____

3) Kādēļ uzticēt jaunās atbildības Jozuam bija svarīgi visas draudzes priekšā? _____

Mozum vajadzēja drīz aiziet no šīs pasaules, un viņa darbs bija padarīts. Atbildība nu tika uzticēta Jozuam kā izvēlētajam Mozus pēctecim. Zīmīgi, ka tas nebija viens no Mozus dēliem, bet gan cilvēks, kas bija pierādījis savu vērtību. Jozuu izvēlējās ne Mozus un ne draudze, bet pats Dievs.

Bībeles tekstā skaidri pateikts arī tas, ka Jozuam, tāpat kā Mozum, cilvēkus vajadzēja vadīt vienīgi saskaņā ar Dieva prātu; tas ir, līdztekus pierakstītajiem baušļiem un norādījumiem viņam bija jāmeklē Kunga griba ar “urīmu Tā Kunga priekšā” (21. p.).

Cik bieži tu meklē Kungu lūgšanās attiecībā uz svarīgiem lēmumiem savā dzīvē? Uz kāda pamata tu izdari lēmumus, ja ne taujājot pēc Dieva gribas? _____

UPURĒŠANAS SISTĒMAS OTRĀ ELPA

Kad Kungs no Sinaja kalna balsi pasludināja desmit baušļus (2. Moz. 20) un lika celt svētnīcu (2. Moz. 25), šī otrā paaudze vēl bija bērni. Nu Dievs nolēma upurēšanas sistēmu kodolīgi, no jauna, nostiprināt otrās paaudzes apziņā.

4. Moz. 28:1-8 apraksta “dienišķo” jeb nepārtraukto upurēšanu – viens jērs no rīta, otrs vakarā. Bija iekārtots tā, ka šis upuris visu laiku dega (3. Moz. 6:9,13). Šis “dienišķais” jeb nepārtrauktais upuris bija svētnīcas centrālais notikums, kas, būdams Israēla pielūgsmes sistēmas kodols, pēc nozīmīguma nomāca visus pārējos upurus. “Dienišķais” ainoja Dieva piedošanas un pieņemšanas nepārtraukto pieejamību Glābējā – mirstošajā upurī.

Izlasi Rom. 5. nodaļu. Ko tā mums stāsta par Kristus upura mūsu labā pilnīgumu un pabeigtību? _____

Sabata dienā līdztekus “dienišķajam” tika pienests atsevišķs upuris – divi jēri rītā un vakarā (4. Moz. 28:9,10). Savukārt 4. Moz. 28:11-15 detalizēti aprakstīti jaunā mēneša upuri, kuriem sekoja dažādi svētki: Pashā, Vasarsvētki (nedēļu svētki), Tauru svētki, Salīdzināšanas diena un Būdiņu svētki (4. Moz. 28; 29).

“Daži brīnās, kāpēc Dievs vēlējās saņemt tik daudz upuru, liekot jūdiem upurēt tik daudz asiņojošu dzīvnieku. Katrs mirstošais upuris simbolizēja Kristu, un šī mācība ar vissvinīgāko un svētāko ceremoniju iespaidās ļaužu prātos un sirdīs, un to vēl izskaidroja priesteri. Upuru sistēmu visā tās pilnībā bija ielānojis pats Dievs, lai iemācītu lielo un svinīgo patiesību, ka grēku piedošana rodama, pateicoties vienīgi Kristus asinīm.” (E.Vaita, “Izmeklētās vēstis”, 1. sēj., 107)

Kādēļ ir tik svarīgi paļauties tikai uz Kristus nopelniem un taisnību kā vienīgo glābšanas līdzekli, nevis uz sevi, saviem labajiem darbiem? Kas notiek, ja mēs sākam skatīties uz sevi, it kā būtu iespējams kļūt pietiekami labiem, tādējādi nopelnot glābšanu? _____

PAR DOTO VĀRDU TURĒŠANU

Izlasi 4. Moz. 30. nodaļu par solījumiem un zvērestiem. Kādu vērtīgu principu mēs varam paņemt no šīs nodaļas? Kas teikts par mūsu vārdu svarīgumu? Arī kādus brīdinājumus mums vajadzētu ieraudzīt šajā tekstā? _____

Viena lieta ir skaidri meli, kas, bez šaubām, ir grēks un nepareiza rīcība; par to šeit netiek runāts. Cik gan bieži mēs esam devuši svinīgu solījumu vai zvērestu Kunga vārdā, ko tajā brīdī bijām apņēmīgi īstenot, bet vēlāk kaut kādu iemeslu dēļ to lauzām? _____

Šis nodaļas tiešais konteksts ir Kungam dotie solījumi, taču, ja mēs – īpaši jau kristieši – darām citiem zināmu, ka esam apņēmušies kaut ko izpildīt, mums to vajadzētu izdarīt. Tas, ka tajā brīdī mēs bijām apņēmības pilni, maz ko nozīmēs cilvēkam, kuram būsīm devuši solījumu. Varbūt viņš mums noticēs, bet varbūt ne. Doma ir šāda: kādi gan Kristus pārstāvji mēs būsīm, ja dosim pa labi un pa kreisi solījumus, kurus kaut kādu iemeslu dēļ vēlāk nepildīsim? Kāda jēga no mūsu reliģijas, ja nespējam turēt doto vārdu? Lūk, kādēļ ir ļoti būtiski piedomāt, ko mēs apsolām, citādi varam nonākt apkaunojošā situācijā, nespēdami solīto izpildīt, lai arī cik labi bijuši mūsu nodomi.

“Pienākums, kuru kāds uzņemas, dodot savu vārdu, ir jāuzskata par svētu, ja vien tas nespiež darīt grēku.” (E.Vaita, “Sentēvi un pravieši”, 506) Israēliešu kultūrā lauzt solījumu, kas zvērēts pie Dieva, tika uzskatīts par nolaidības grēku. Būtībā Dieva vārda piesaukšana pie solījuma, kurš netiek izpildīts, nozīmē nelietīgi valkāt Viņa vārdu – īpaši kristiešiem, kas pēc definīcijas visas lietas dara Kristus vārdā.

Cik bieži tu esi devis solījumus Dievam, citiem cilvēkiem vai sev, bet vēlāk esi tos lauzis? Ko tu vari mācīties no šiem gadījumiem? Pie kādiem apsolījumiem tu vari turēties, lai izvairītos no šādiem gadījumiem? _____

PIEROBEŽĀ

Pēc visa šī ilgā laika bija izaugusi jauna paaudze, kas bija vairāk nekā gatava atstāt tuksnesi un nu beidzot iemantoja mājvietu, ko varēja saukt par savējo. Daļa israēliešu tiešām bija vairāk nekā gatavi aši iekārtoties uz dzīvi.

Izlasi 4. Moz. 32:1-5. Kas šeit notiek? Kādēļ viņi nāca klajā ar šādu lūgumu?

4. Moz. 32:6-15 lasām Mozus atbildi. Viņš ir sarūgtināts un uzskata viņu rīcību par grēcīgu, šo situāciju salīdzinot ar iepriekšējo reizi, kad viņi bija nonākuši pie Kānaānas robežām, lai šķērsotu Jordānas upi. Tikai šajā gadījumā atšķirās ļauzu uzskaitītie iemesli. Pirmoreiz viņi vienkārši bija nobijušies no vietējiem iedzīvotājiem un pietiekami nepaļāvās uz Kunga spēku. Šoreiz viņi nebaidījās šķērsot upi, bet gan vēlējās palikt tur, kur viņi bija.

Kā Rūbena un Gada cilšu vadoņi atbildēja un ko par to teica Mozus? 4. Moz. 32:16-42.

Rūbena un Gada cilšu pārstāvji lika noprast, ka viņi ir gatavi paveikt savu daļu pārējo tautas brāļu labā. Citiem vārdiem, lai arī cik viņi vēlējās zemi, kurā jau bija iekārtojušies, viņi nebija egoistiski pret citiem. Lai arī cik viņus vilināja zeme, kurā bija apmetušies, viņi tomēr parādīja apņēmību panākt, ka visi israēlieši iegūst sev zemi, pirms paši bauda savas zemes labumus.

Redzot viņu gatavību, Mozus lika viņiem turēt doto vārdu un piekrita viņu noteikumiem, pabrīdinot tos pildīt, citādi “jūs izjutīsiet savus grēkus, kad tie jūs atradīs!” (23. p.).

Padomā par savām attiecībām ar draudzi kā vienotu veselumu. Cik daudz tu centies tai dot salīdzinājumā ar to, cik tu no tās ņem? Ko tava atbilde liecina par tevi? Tajā pašā laikā vai nevar gadīties tā, ka dažādu apstākļu dēļ tev nākas ņemt vairāk, nekā tu vari dot?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izpēti Bībeles tekstus par notikumiem, kurus Mozus izvēlējās atgādināt israēliešu otrajai paaudzei. Viņa piezīmes balstījās uz principu: “Mums nav par ko baidīties nākotnē, ja vien neaizmirsīsim, kā Kungs mūs ir vadījis, kā arī Viņa mācības vēsturē.” (E.Vaita, “Life Sketches”, 196)

- 1) Sitimas mocības, kurās mira 24 tūkstoši (4. Moz. 25:9; 26:1).
- 2) Koraha, Datana un Abirāma sacelšanās (4. Moz. 26:9-11).
- 3) Jūdas dēli Gers un Onans (26:19).
- 4) Priestera Ārona dēli Nadabs un Abijs (26:61).
- 5) Pirmā paaudze, izņemot Kālebu un Jozuu, nomira tuksnesī (26:63-65).

Lielāko daļu no Mozus uzskaitītajiem notikumiem otrā paaudze bija pieredzējusi savām acīm. Kamdēļ atsaukties uz šīm traģēdijām ebreju tautas vēsturē? Apustulis Pāvils paskaidro: “Un viss tas viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts par brīdinājumu mums, kas esam nonākuši pie laika beigām.” (1. Kor. 10:11)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā viena paaudze nākamajai var nodot savas vērtības, uzskatus un dzīvi? Vai tas vispār iespējams? Paskaties uz šo jautājumu no šādas puses: vai vecajai paaudzei no jaunās vajadzētu sagaidīt tādus pašus ticības piedzīvojumus? Pārrunājiet!

2. Plašāk pārrunājiet jautājumu par to, kāda ir mūsu loma draudzē. Pirmkārt, kāda ir pašas draudzes loma? Kā mēs katrs iederamies šajā lomā? Vai mums vienmēr vajadzētu būt došanas stāvoklī? Kad būtu vietā no draudzes ņemt?

3. Zinot tagad par visām Israēla bērnu gaitām tuksnesī, kuras kļūdas no viņu pieļautajām draud arī mums? Kādas galvenās mācības varam gūt no viņu pieredzes? Vēl svarīgāk: ko varam darīt, lai nodrošinātos, ka neiekrītam tajos pašos slazdos? Ja tomēr jau esam iekrituši, kā varam no tiem izkļūt?

KOPSAVILKUMS:

Kamēr Mozus vēl bija dzīvs, bija īsti vietā tas, ka Dievs lika viņam sniegt pēdējos norādījumus israēliešu otrajai paaudzei, nostiprināt viņu ticību un izraudzīt Jozuu kā tautas jauno vadoni Dieva paspārnē.